

PÄASTEARMEE AMETLIK HÄALEKANDJA EESTIS

SÕJAHÜÜD

EVANGELINE BOOTH, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

HENRY BOWER, TERRITÓORIUMIKOMANDÖR

Nr. 103

Jaanuar 1938

10. aastakäik.

PÄASTEARMEE

KINDRAL

EVANGELINE BOOTH

võttis osa uusaastapäeval pidustusest Clapton Congress Hallis, kuhu olid kutsutud kõik Londonis elavate ohvitseride lapsed kuni kaheksteiste aasta vanuseni. Osavõtjate seas oli ka palju misjoniohvitseride lapsi. Kindralit tervitati suure vaimustusega ja juubeldusega, ja ta pidas kogunud noortele südamliku kõne.

Käesoleva aasta esimest sõjakooli vaimulikku päeva juhatati, niihästi kadettide kui ohvitseride suureks rõõmuks, kindrali poolt. Tema kõne paelustas ja haaras kuulajate südant erilisel viisil, ja päeva lõpetus jääh mitmele kalliks mälestuseks tervet eluajal.

JUBELIAASTA NORRAS.

Päästarmee Norras, komandörleitn. Th. Westergaardi juhatusel, pühitses jaanuari lõpul oma 50 aasta juubelit. 22. jaanuaril 1888 komandörid Hanna Ouchterlony ja G. S. Railton algasid Armeed tööga Oslas.

Oli suur ärkamine, millal tuhandet hinged said päästetud, ja läbi aastate on tehtud seal maal püsivat tööd. Vaatamata, et rahvaarv Norras on vähem kui kolm miljonit, on seal 845 ohvitseri töötamas 750 korpuses ja eelpostis ning 100 sotsiaalses asutuses.

Töö on leidnud tunnustust ka kuningakojas poolt. 1909. a. kuningas Hakon võttis osa asutaja loengust Päästearmees. Hiljem kroonprints avas meie sõjakooli, mida kuningas külastas üks aasta hiljem, kõneldes ka kadettidele ja rääkides isiklikult iga ohvitseriga.

Päästehvitserid Norras on töötanud väga traagiliselt, viies sõnumit Jumalast ka eraldatud üksikutesse kohtadesse kauges põhjas, olles ise mitmel korral hädaohtudes. Päästarmee on uhke oma andunud võljetajate hulga üle Norras. Jumal õnnistagu neid rikkalikult ka tulevikus!

BELGIA KONGO.

Töö Belgia Kongos on nüüd edenend, et töö eest vastutav ohvitser, major Henri Bequet, sai kindralilt luba teha ettevalmistusi kadetkooli alustamiseks, kus õpetatakse Kongo salvatsiooniste tulevaste ohvitserideks.

PÕHJA-AMERIKA ÜHENDRIIGID.

Jaanuarikuul oli möödunud viiskümmendseitset aastat sellest, kui seal trükiti esimene „The War Cry“ (Sõjahüüd), mille eest oli vastutav komandant (Lõpp 8. ltk.)

Saage täis Vaimu!

Kirjutanud Armee-ema.

„Ja kui ta neid sai kokku kogunud, küsis tema neid, et nemad ei pidanud Jeruusalemmast ära minema, vaid Isa töotust ootama, mis teie, ütles tema, minult olete kuulnud.“ (Ap. teg. 1:4.)

„Saage täis Vaimu.“ (Eveuse 5:19.)

Usun, et mitmelgi kaob mõni raskus, kui ütlen, et manitsus saada täidetud Vaimuga on antud kõikidele usklikkudele. Kui minu sõnad on kuidagi annud mõista, et ainult mõned üksikud väljavalitud on kutsutud täitmisele Püha Vaimuga, ja nii öelda, olla teistele juhatajad, kuna teised peavad jääma paigale madalamale kristlikule kogemusele, siis see ei ole küll olnud minu mõte. Usun, et see manitsus on antud, ilma mingisugust vahet tegemata, igale usklikule igal pool ja igal ajal, ja et see on niihästi noorima ja nõrgema kui ka paljukogunud ja kaugele jõudnud uskliku eesõigus saada täidetud Vaimuga, kui ta tahab täita tingimusi ja teha käskude järele, millega on seotud footus sellest annist. Ma ei leia siin kahte erinevat mõtet kristlikus kogemuses. Ma ei usu, et Jumala mõte oli kunagi anda kõrgemat ja madalamat elu, ja kardan, et need kes peatuvad madalama elu juures, leiavad kord, et nad teinud suure ja hirmsa vea. Ma usun, et religioon on kas kõik või ei midagi. Jumal võib olla kas meie juures või ei kuskil. Religiooni sisu ja tuum on „Jumal esimeseks“, mis sisaldab ustavust ja sõnakuumist tema vastu.

Kui ma ei või pidada alal oma isa ja ema ja olla ustav Jumalale, siis ma pean jätma isa ja ema. Kui ma ei või alalhoida oma naist või meest ja olla ustav Jumalale, siis ma pean jätma naist või meest. Kui ma ei või alalhoida oma lapsi ja samal ajal olla ustav Jumalale, siis ütlen Jeesus Kristus, et pean jätma neid. Kui ma ei või pidada kinni oma tööst ja olla ustav Jumalale, pean jätma seda, ja kui ma ei või alalhoida oma tervist, olles temale ustav, pean ohverdama oma tervist, ja lõpuks — kui ma ei või hoida alal oma elu ja olla temale ustav, pean ma olema valmis andma seda, kui seda oleks tarvis.

See on minu religioon, ja ma ei tea mingit muud. Ma ei usu, et ükski teistsugune võiks seista trooni paremal pool, ja kui see on nii — siis peavad kõik teistsugused religiooniligid seisma vasakul pool. Kui see ei ole tõde, olen ma täielikult eksinud kristlikkuse esimeses põhiõpetuses, ja tahan minna ja istuda selle jalgade ees, kes võib tuua mind venedele minu veast. Sellepärast ärge usku-ge, et ma arvan seda võimalikuks, et inimene, omades valgust ja võimalusi suurema valguse saamiseks, ei hakka kinni kõrgemast elu religioonist, võtab enesele rahu, ja ronival aral viisil katsub pääseda teavasse. Ei, ei! Jumal tahab saada sind tervelt või mitte sügü. Tema tunneb meid, või jällegi ütleb: „Minge ära minu juurest, ma ei tunne teid mitte.“ Issand aidaku meid kõik!

Nelipühakingitus pakutakse igale usklikule. See oleks iga uskliku kogemus, kui ta vaid ise tahaks saada selle osaliseks. Jumal tahab, et teie saaksite seda. Jumal kutsub teid selleks. Jeesus Kristus on ostnud seda teile, kui teie tahate, võite teie kõik saada selle osaliseks ja elada Vaimu väes, just nii nagu apostolidki. Armas sõbrad, teie võite saada seda, teie võite olla täidetud Vaimuga, ja ükski teine kui vaid Jumal teab, mida ta teeks teiega ja teie läbi, kui teie oleksite ainult täidetud Vaimuga, sest Peetruse läbilamine näitab, kui väga erinev võib inimene olla enne nelipüha ristimist ja peale seda. Mees, kes ei võinud seista küsiva teenijatüdraku ees, enne kui ta sai osa väest, julges hiljem lasta ennast liita risti. Siin on suur põhjus, misparast nii mitmed kalduvad teist, kes kord on alanud hästi. Kahjuks ükski kaebus ei ole nii laialdaselt ulatuv, kui et nii mitmed algavad hästi. „Teie algasite oma jooksmist hästi,“ võime öelda mitmete kohta sellel maal. Nad „algavad Vaimus“, aga „lõpetavad lihas“, nagu apostel ütleb.

Millest on see tingitud? Vaim nõuab igalt ühelt teekonnal tervestüdamlikkude allu-

„Tunned sa mind?“

Keegi kuningas eksis teelt jahireisil ja otsis õhtul õomaja taluniku juures. Kuningas, kes ei olnud tundud, ei võetud vastu kõige paremal viisil. Kuningas, tulles tagasi oma lossi, pani selga terve kuningliku varustuse ja laskis kutsuda taluniku enese juurde. Ta võttis teda vastu sõnadega:

„Tunned sa mind ära?“

Vaene talunik ehmatas väga, kui ta kuningas tundis ära õösist võorast, ta viidi välja värideses ahastuses.

„On olemas teine kuningas, kes tuleb inimeste juure vaikselt ja alandlikult. Ta seisatab väljaspool südametust ja koputab. Ta koputab ka sinu südamele. Ava oma süda temale nii, et sa ühel päeval, suure valge trooni ees, karjusest võid vastata, kui ta küsib sinult: „Tunned sa mind?“

Puhas süda, julge süda.

mist Jumalale, kuid selleasemel, et olla sõnakuulelik teavasele ilmutusele, tõmbavad mitmed ennast tagasi ja ütlevad: „See on liiga palju — see on liiga kaugeleminev, liiga suur ohver“ — ja nii nad kallavad ära, ent selle asemel, et loobuda oma usutunnistusest ja minna tagasi maailma (nende kohta võiks olla kümme korda enam lootust, kui nad teeksid nii) hoiavad nad kinni usutunnistusest, ja süütavad põlema oma tuld, ja lähevad edasi, ümbritsetud sädemist, mida nad ise süütanud. Aga Jumal ütleb, et ta paneb nende vastu, kes teevad nii. Oo, sarnaseid leidub nii palju! Inimestel on vaja Jumalat ja religiooni. Nad peavad oma religiooni, ja kui nad kalduvad kõrvale õigest ja ei taha jälgida Jumala nõuandeid, teevad nad omale ise religiooni, ja nii nad unuvad ja ei ärka enam. Nad lähevad maailmast läbi mugavusega unejoogi mõju all ja ei ärka kunagi enam. Nad surevad potetult, ja kui nad ärkavad, teame meie, milline on nende ärkamine ja milliseks muutub nende surivõid. Meid vaeseid inimesi Päästearmees, „kalureid“, noori naisi, kutsutakse paluma ühes nendega, kui nad ärkavad, ja oh milliseid vaateid võib siis näha! Oh, vaadake järel, et teie oleksite ärkvel ja valgastite, olge tahtlikud jälgima Vaimu juhatust kõiges, maks-ku see, mida ta iganes võib maksta ja nõudku ta ükskõik kui suuri ohvreid! (Järgneb.)

Mälestuspilte.

Kirjutanud adj. B. Thyrén.

Oli laupäeva õhtu. Olin väljas kogu pärastlõunase aja, müües „Sõjahüüde“, pidin ruttama koju, et võtta raamatuid ja puhkpilli, sest meil pidi olema õhtul koosolek eelpositis, mis asus kaunis kaugel korpusest. Läksin kõrvale suurelt teelt, võtsin otsetee üle oja, et rutemini jõuda koju. Oja läheduses asus väike majake, milles elas vanem abielupaar. Kuid nüüd juhtus midagi imelikku. Kui pidin mõelduma väikesest majakesest, kuulsin üht häält selgesti ütlevat: „Mine majjal!“ Et ma kedagi ei näinud, ütlesin iseenesele: „See on vaid ettekujutus“ ja mõtlesin jätkata teed, kuid uuesti kuulsin sama kindlat ja selget manitsust. Koputasin kõõgiuksele ja astusin sisse; et mul ei olnud muud midagi ütelda, pakkusin „Sõjahüüde“. Vana proua ostis „Hüüu“. Kui mõtlesin ütelda head aega ja minna edasi, küsis ta, kas mul on väga kiire. Imestunud tema küsimuse üle, vastasin, et on küll kiire, kuid lisasin juurde, et kui võin kuidagi viisi olla temale abiks, teen seda meeldi. „Ja,“ ütles ta siis, „oleksin väga rõõmus, kui kapten tahaks paluda isaga, ta on raskesti haige, see küll troostiks ja aitaks teda. Loomulikult nõustusin ja mind juhataiti haigetuppa. Pimenes. Väike valgusekiir tungis läbi akna ja heitis nõrga varju üle haige näo.

Võtsin vanakese nõrga, palvikust tulise käe ja rääkisin vaikselt temaga, kuid ei saanud mingit vastust, ta oli nii nõrk, et ei suutnud rääkida. Tema pilgust sain aru, et ta mõistis mind ja kuulas hooliga. Laulsin ühe laulu, palusin temaga ja ma nägin, et ta näol valitses rahu.

Jumalaga jättes lubasin tulla tagasi järgmisel päeval. Pühapäeva hommikul vara olin uuesti seal. Ükestis seis astudes märkasin, et seal valitses rahu ja vaikus; küsimusele, milline on seisukord täna, vastas vana proua: „Oo, kõik on hea, isa on läinud koju.“ Siis jutustas ta, et mõni minut pärast seda kui olin ära läinud, oli tulnud surmaingel.

Rõõmustasin, et olin sõnakulelik Vaimu manitsusele, et Jeesuse nimel võisin viia

Kiri komandöriilt.

Minu sõbrad ja seltsilised!

Kindral on teinud üleskute meie pääste-sõjajõududele ümber kogu maailma, et nad kindlama sihiteadvusega püüaksid võita noori Kristusele. Kooskõlas meie juhataja sooviga, oleme asutanud väikese komitee ohvitseridest, kes on eriti huvitatud nimetatud tööharust, et võiksime teha kindlat plaani selle kohta, kuidas jõuda noorteni, õnnistada ja võita neid. Esimeste kuude jooksul oleme kindlaks määranud järgmise kava, ja ma palun Teie kõikide terveteadumlikku kaastööd, kes Teie armastate Kristust ja kelle südamedel on noorte ja rahvuse hea käekäik.

MÄRTS. Sõjakäik algab märtsikuul erilise noorte rünnaku 6—13 skp. Loodame, et igas korpuses võime luua väikest gruppi, mida nimetame „Rahvusvahelisteks tõrvikukandjateks“, kes pingutavad oma jõudu 15- kuni 30-aastaste noorte võitmiseks. Erilist koosolekut selle sihiga peab pidama igas korpuses igal nädalal, kas argipäeval või pühapäeva pärastlõunal.

APRILL. 3—9. aprillil peetakse „Noorsoo reklaaminädalat“, et teha tugevamaks praegu tegevuses olevaid tööharusid. 18. aprillil peetakse korpustes Noorsoopäeva.

MAI. 15.—31. mail korraldagu iga korpus väljasõite noortele.

Hiljem valmistame kavasid järgnevatele kuudele. Aga ühine nüüd kõik palves, et võiksime saada oma jõapingutuste tulemustena suure võidu osaliseks.

Pidagem silmas, et tänapäeva noorus on tulevaste põlvkondade lootus.

Edasi Jumala nimel!

HENRY BOWER,

Territooriumi juhataja.

troosti ja lohutust rändurile, kes seisib jõekaldal.

* * *

Hilisel sügisõul koputati ohvitseride elukorteri uksele. Keegi seisib seal sõnumiga haiglast; keegi haige tahtvat rääkida kellegagi Päästearmeest.

Mõne minuti järele olin valmis ja teel sinna. Kohale jõudes, kohtan valveõde, kes jutustab mulle, et keegi mees on väga raskesti haige, arvata-vasti ei olevat tal enam pikk aeg järel, ja ta olevat rahutu oma hinge üle. Õde oli ise usklik ja katsus rääkida temaga, kuid haige hüüdis uuesti ja uuesti: „Saatke käsk kellelegi päästesõdurile, neid usun, tema võib mind küll aidata!“ Õde oli täitnud ta soovi ja saatnud mulle käsu.

Astudes haigetuppa, nägin pilti sügavast ahastusest ja põitlusest. Voodi juures seisid haige abikaasa ja pojad, nuttes, hüüdes, hõõrudes ahastades käsi ja pisarad voolasid mööda põski. Voodil lamaskas haige, ussina vingerdades hirmsate ihulikude ja hingeliste piinade all. Kunagi ei unusta ma seda pilti.

Kui haige nägi mind uksest, hüüdis ta: „Aita mind, et ma hing saaks päästetud, aita mind nii, et võin uskuda!“ Ajal, millal ta hoidis kramplikult kinni mu käest, hüüdis ta uuesti ja uuesti jälle: „Võite teie päästa mind!“ Oo, milline palvevõitlus järgnes, see oli tõeline võitlus elu ja surma vahel. Usk ja kahtlus vaheldusid, kui valgus ja pimedus. Uuesti ja uuesti hüüdis vaene mees: „Ei, minule ei leidu arvu, kes olen suur patune ja kunagi ei hoolinud Jumalast!“ Viimaks pimeduse-väed pidid põgenema. Risti-valguse eest ning kahtlus ja hirm muutus rahuks ja rõõmuks.

Tulles tagasi mõne tunni järele haigetuppa, oli haige õnnelik ja rõõmus, vaatamata valudele. Arst oli külastanud teda ja lubanud katsuda päästa ta elu operatsiooni läbi, ei olevat suurt lootust, et ta võiks seda läbi teha, kuid see oli kõik, mis seisib inimlikus võimuses. Kuid haige vastas arstile: „Ei, nüüd tahan ma surra, olen saanud rahu Jumalaga.“ Mõni tund hiljem võis vabastatud vaim jätta patu ja kannatuste maailma ja minna

sisse linna väravaist, kus ei ole enam „kisondamist ega vaeva; sest esimesed asjad on ära läinud.“ (Ilm. 21:4.)

* * *

Õhtul pidi olema Armees suur koosolek. Külalised, ohvitserid ja muusikandid, olid tulnud juhutama. Saal oli täidetud viimse võimaluseni. Sõdurid olid teel platvormile. Varsti pidi kõlama alguslauluhelid. Kuid juhtus midagi, mis takistas mind olla kaasas koosolekul.

Auto pööras ümber nurga, peatus värava juures ja keegi hüüdis: „Kus on kapten!“ Pean saama kokku kapteni-ga!“ Ta oli noor mees, keda tundsin vähe, ta palus mind minna temaga koju, sest ta õde oli suremas.

Varsti olime seal, Noor, 15—16-aastane tütarlaps lamas oma elulõpul. Ta oli külmendanud ennast kuskil lõbustuskohal, saanud kopsuhaiguse ja näis, et juba surm oli vajutunud oma pitsati temale.

Tema omaksed olid kogunud haigetuppa. See oli kodu, kus kunagi ei palutud ja kus piibel oli unustatud raamat, kuid nüüd — kui surm oli lähedal — oli seal hüüdmist, ahastust ja pisaraid.

Noor tütarlaps sai auuliselt päästetud. Ehkki paistis, et ta oli nii väga ligi jõele, elas ta siiski veel mõned nädalad, millele aja sees ta oli kui päikesekiir kodus ja tunnistas kõigile oma päästmisest. Tema kodukutse tuli vaikselt ja ta unis nii, kui unuvad lapsed. Tema ema istus haigetoas ja rääkis temaga, kuid pidi väheseks ajaks ära minema, tulles tagasi oli tütre vaim lahknud.

Kaks, kolm pilti päästesõduri mälestusalbumist, kuid kas neil ei ole melle midagi ütelda? Need on võetud piirilt, piirilt elu ja surma vahel, aja ja igaviku vahel. Varsti oleme — ka sina ja mina — jõudnud sinna ja palju varem kui aaimae seda. Elupäevad lendavad nii ruttu. Kas see ei oleks kõige parem, kui kõik oleks selge Jumala ja meie vahel? Milline õnn, et võib otsida ja leida Jumalat tervisepäevadel ja võib pühendada oma elu Tema teenistusse. Sa võid omada palju ja kaotada palju selles maailmas, sa muretsed paljude asjade üle, kuid üks on hädavajalik: et hing oleks päästetud. Otsi seda ainust hädavajalikku täna!

Aamen!

Meil on väike sõna, mida tarvitame palvetes, kui lühikesed või pikad need ka on. See sõna on olemas heebrea, greeka, inglise, eesti, rootsi ja paljudes teistes keeltes, kus kristlik religioon on tuntud. Oleme tarvitanud seda tuhandeid kordi, ilma et oleksime mõelnud sellele öieti. See on väike sõna „Aamen“, mis sisaldab endas palju.

On kolm isesugust „Aameni“, mis piiblitõlgid annavad meile, ütleb M. V. Esimene on sissejuhatav Aamen, kinnitab seda, mida tahetakse ütelda. Jeesus algab sageli oma kõnesid teatud lausega, iseenäris, kui ta tahab juurde lisada tugevat mõju mõnele väga tähtsale tõele, sõnaga „tõesti“ — „tõesti, tõesti ma ütlen teile.“ Sõna „tõesti“ on samast greekkakeelsest sõnast, mis teises kohas on tõlgitud „Aamen“. See tähendab, et see on tõde, mida üteldakse, ja sisaldab endas tütust, et rääkida ja teutseda kooskõlas tõelise seisukorraga, „Teist kutsutakse „lahutatud Aamen“. Viienda-

Käsi, mis
annab, kogub.

mas Moosese raamatus loeme, kui Moosese luges seadust rahvale, vastasid nad öeldes: „Aamen.“ See sisaldab, et nad uskusid ja võtsid vastu neid tõdesid, mis räägiti neile. See on sarnane Aameni hüüdmine, mis hilisematel aegadel on saanud harilikuks meie hulgas koosolekuil, kui midagi öeldakse, millega terve südamega ollakse kaasas, siis hüütakse „Aamen!“

Kolmas on lõpu „Aamen“, millega lõpetame oma palveid. Et mõista selle tähendust peame tuletama meelde, mis palve on. See on ühendus Jumalaga. See ei ole nii palju, mida ütleme Jumalale, mida soovime ja vajame, kui et kuulda, mis teema on ütelda neile. Kõige efektsam palve on sõnadeta, nõudmisteta palve, kus paluja vaikselt oodates kuulab Jumalat rääkimas. Aamen meie palvete lõpu sisaldab, et oleme rääkinud Jumalaga ja siis ootame, et tema räägiks meiega. Aamen on meie tütus, et teeme seda, mida ta nõuab meilt.

Nii siis on meil siin sõna kolmekordne tähendus: kindlus, et räägime tõtt, tunnistus, et usume, mis on öeldud ja tütus sõnakuulmisest.

Päästearmee sõpradele ja seltsilistele.

Armsad sõbrad ja seltsilised!

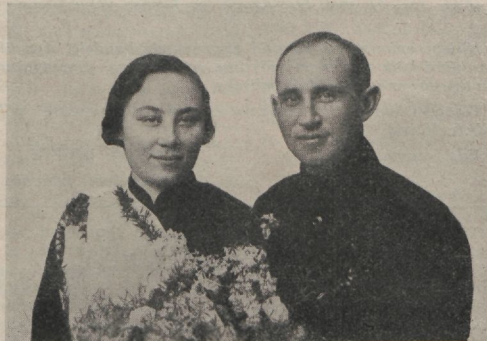
Nagu Teie kahtlemata teate, on meil igal aastal olnud erinev rahakorjandus meie sõprade ja seltsiliste seas Teie oma armsal maal, et selle läbi võiks aidata vaeseid ja puudustkannataavaid Teie keskel. Meil Tallinnas on tegevuses abiandmise-punkt, ja ohvitserid seal loodavad anda enam praktilist abi kui seni, kui nad võivad ainult saada tarvilikke vahendeid. Samal ajal kui tänan kõiki neid, kes varemalt on annetanud tollele õilsale otstarbele, tahan ka väljendada soovi, et Teie ka sel korral aitaksite meid nii palju, kui Teie võimalusel lubavad, ja sellega saada tänu neilt, kes on hädas, ja saada troosti teadmises, et mida oleme teinud neile, oleme teinud Teemale, kes on kõikide sõber, kes on raskustes.

Soovides Teile Jumala rikkalikumaid õnnistusi ja tänades Teid juba ette, jään

Teie ustav

Hermi Gony

Territooriumi juhataja.

Kapten ja proua Nurmela.

Suur tööpõld ootab meie „slumiõdesid“ kapten Hilda Eimanni ja leitnant Hilda Olot, kes on tervelt lahutatud sotsiaaltöö jaoks, külastades vaeseid ja haigeid, andes vaimlist ja ainelist abi. On nii paljud, paljud, kes vajavad abi ja julgustust ja kes oma hädas pööravad Päästearmee poole. Tuleme sellepärast palvega iga üksiku juurde, toetada meid sotsiaaltöös. Võtame tänuga vastu igasuguseid annetusi.

Lahkel valitsuse vastutulekul võime korraldada sellelgi aastal iga-aastast „Rahvusliku üleskute“ korjandust. Selle sissetulek läheb tervikuna sotsiaaltöö heaks, mille siht on kõrge, ja väärib kõikide abi.

BERTIL THYRÉN,

adjutant.

Meie ei kerja.

Ma olen tunnud mitu aastat südamevalu, kui kuulen seltsilisi rääkivat, et nad peavad minema välja „raha kerjama“. Meie ei kerja. Seda sõna ei tohi tarvitada Päästearmees, sest meie ei kerja.

Kerjus tuleb ukse juurde kas näilise või tõsise alandusega. Haigus, millest ta räägib, on sageli ainult luule, ja alati ei või ka uskuda viletsust ja häda, mille all kannatavad naine ja lapsed. Seal ta seisab ukse juures, armetu ja vaene — pilt suurest viletsusest. Ja kui ta on aus ning kodus valitseb tõsiselt haigus ja vaesus, siis ta otsib siiski abi iseenesele. Ja keegi ei tea tema arvepidamist.

Agaga meie ei kerja.

Meie Norra „Sõjahüüü“ väljaandja kirjutas erilise enesalgamise luules, et meie toome ära. Ja mida meie toome ära? Jah, armsad seltsilised ja sõbrad, kui meie ainult suudaksime tuua ära kõik, mis kuulub Jumalale, kõik, mis ri-

Jumala
armastus
ajab meid
armastama
inimesi.

kas võlgneb oma varandusest neile, kes õiendavad jumalariigi asju maailmas, ja kõik, mida see, kes pole rikas, ja kellel võib-olla on pealegi kitsas ja vähe, võiks ja peaks andma neile, kel on veel suurem puudus. Jah, kui me võiksime tuua ära kõik hõbeda ja kulla, mis on Jumala päralt, mida me siis kiil ei võiks teha vaimisel ja sotsiaalsel väljal.

Nii siis, meie ei kerjame, me toome ära. Salvatsioonistid võivad minna julgusega välja oma ülesandele, sirge seljaga ja lahtise pilguga. Mida me jutustame kurbusest ja kannatusest, on tõde. Mida me räägime maailma tarvidusest armuõpetuse järele, on tõde. Meil pole tarvis pugeada arglikult kuskile, vaid me võime minna julgusega ja viisakusega ning rääkida oma asjast. Tervitame sind, vahva seltsiline, kes lähed ja teed julgusega oma tööd raha korjamisest.

ARG.

Kirjutanud ltn. Eunice Mac Walker.

Lärmitsejad, hirmsad lained, paindumatud oma vihas, külmad ja kokkumatud, löid meeletult vastu hüigelsuurt kiviseina, mis oli ehitatud, et panna vastu sarnastele tormidele.

Üksik tütarlaps kõndis pikiteed mööda kallast, peatuses silmapilguks, nagu oodates, et hirmsad vood võidaksid kaljud, ja hirmuvärin raputas nõrka kuju. Peale seda löikas läbi tormi vali ja metsik naer ja kõik jäi jällegi vaikseks. Kuju kadus pimedusse ja teda ei olnud enam näha silmapiiril.

„Sa oled arg — sa ei võinud teda seda! Sul ei olnud küllalt julgust.“ Oli see nii, kuidas meri ütles?

„Mine, mine, viska end sellesse! Ükski ei tunne puudust sinust. Arg — arg!“ Meri mühas selle mõtte juures, mis näis tulena põlevat külmanud ja nälgunud tütarlapse mõtetes, kes käis mööda kallast edasitagasi ja ei näinud ega kuulnud midagi muud, kui vaid seda, mida meri ta vastu rääkis.

„Heida ennast sisse! Tee seda enne, kui politseinik tuleb uuesti siia! Arg!“

„Oo, Jumal, ma ei või seda! See on nii külm ja hirmus. Pean leidma mõne teise väljapääsutee. Aga kus?“

Oli see vaid nelja aasta eest, kui ta jättis oma kodu? Oli see võimalik? Ta värises ja pööras pilgud ära merelt, mis näis täitvat teda hirmuga. Marlene Wilson lükkas tagasi lehvivad juuksed oma lahlalt sissevaajunud näolt ja kiirendas samme. Nelja aasta eest oli ta tulnud üksinda üle ookeani maale, mis oli kuulus õnnest, mille tänavad pidid olema kaetud kullaga. Uuesti kõlas ülbe, rahutust tunnistav naer üle mere ja Marlene seisatas. „Oled arg, vaenekene,“ vastati talle.

Kui ta pööras ümber nurga ja jõudis tänavani, mis viis eemale merest, võis ta veel kuulda kaebavaid hääli — murelalu tema lootuste ja palvete üle. Ta peatus, nagu täis ahastust, tõstis üles oma valge, nõrga käe ja hüüdis hüsteeriliselt: „Tahan näidata sulle, kes on arg.“

*

„Ei ole mingit kasu,“ ütles kapten William Elliot oma abikaasale, kui nad laupäeva õhtul läksid välja vabaõhu koosolekut pidama, oleme katsunud kõigiga siin linnas, kuid milline tagajärg? Mitte midagi! Kui linn oleks muutunud paremaks

meie töö läbi, ei ole meie vähemalt näinud midagi sellest; näib, nagu saatan oleks tulnud täiesti meie keskele ja ükski ei saa teda enam ära ajada.“

Ta vajus toolile, hoides pead käte vahel, istus seal kahtlustes, julguseta ja pettunult.

Abikaasa vaatas imestunult oma mehele. Ta põlvitas vaikselt, pani oma käe ta peale ja ütles väriseval häälel: „Kas Jumal ei ole lubanud meile võitu siin, kui meie oleme vastavad; ja kui Tema on meiega, kes siis võib meile vastu panna? Räägime temale kõigist oma muredest.“

Nad puistasid välja oma südamed Tema ette, kes mõistab kõik. Nad tõusid üles julgustatud ja õnnelikud; kapten pööras end oma abikaasa poole imestanud ilme näol.

„Kas see ei ole täna õhtul, kui peetakse siin jumalakartmatute konverents.“

„Ja, mu armsam,“ vastas ta kohe.

„Siis peame tarvitama terve oma uuesti võidetud jõu täna õhtul,“ oli vastus. „Nad tulevad lippude ja propagandaga, kuid meie läheme Kristuse nimel ja ma tunnen oma südames, et võidame neid.“

Harilikult nii vaiksed tänavad olid täis lärmi ja täidetud rahvaga. Inimesed trügisid, et võiks näha kõik, mis sündis tänaval. Noored mehed ja naised julmi ilmeaga näol käisid tänavail ringi, paelaga rinnal sarnaste paganlike pealkirjadega: „Ei ole Jumalat!“ „Usk maha!“ ja palju teisi sarnaseid lööklauseid.

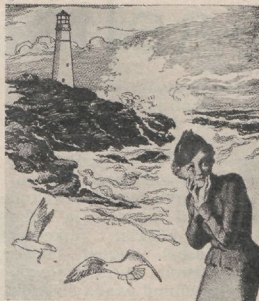
„Jeesus sinu nimi kõige kõrgem on nii taevas, kui ka ma peal; inglid ja inimesed kiidavad sind.“

laulis hulk päästesõdureid tänavanurgal; rahvas mõndus, kuulatas mõni minut ja jatkas teokonda, et näha, mis sünnib mõnes teises kohas.

„Nad tulevad seda teed,“ ütles proua Elliot oma mehele, kui muusikakoor mängis viimast osa laulust. „Peaks tege-ma midagi erilist,“ ja enne kui ta jõudis lõpetada, seisas seal hulk energilisi demonstrante. Järsku algas kapten Elliot tugeta, selge häälega laulu:

„Meil on vaid üks lootus, meil on vaid üks kaitsja,“ ja muusikakoor mängis kaasa kooris.

Hulk kõnniteel tõstis häält, mõned laulsid kaasa kähisevate häälega, teised ütlesid pil-

„Oo, Jumal, ma ei või seda!“

kesõnu, kuid kõik kartsid siiski nii palju kasku, et ei julgenud rikkuda korda. Kui laul oli lõppenud, valitses täielik vaikus üle rahva hulga, kapten Elliot astus ettepoole ja kõneles:

„Meil ei ole vaja mingit muud näidet, sest meil on siin elav, tõeline näide, elava Jumala väele. Jumal, kes valmistab meid ette elule ja surmale. Üks, kes võtab ära kartuse surma eest ja argtuse, kui astume läbi surmavarju oru.“

Järsku oli kuulda kuskilt varjatult kisa, nii nagu keegi oleks hoidnud käe suul. Enne kui keegi sai aru, mis oli juhtunud, valmistas omale teed läbi rahvahulga keegi kõln, vaeselt riietatud tütarlaps. Ta kandis paela pealkirjaga: „Ei ole vaja piiblit!“ Ta peaaegu karjades ütles: „Olen arg! Ja, seda ma olen. Ma tahtsin surra. Katsasin oma töökoha, oma raha, lõpuks oma kuulsuse ja usu armastuse Jumalasse. Ühinesin jumalakartmatutega — ta naeris valusalt ja südantõhestavalt — „kuid ei olnud valmistatud surmale. Tahtsin näidata, et ma ei olnud arg — tahtsin mürgitada ennast gaasiga täna õhtul. Uputada tahtsin ennast eile õhtul, kuid isegi meri naeris mind välja. Nüüd ei ole mul enam midagi. Uhtki lootust...“

Uus karjatus täitis õhku, sellele järgnes vaikus ja tütarlaps langes maha proua Ellioti jalgade ette.

Mõned päästesõdurid viisid tütarlapse ära, rahvahulk seisas, nii kui nõjutud oma kohal. Mitmed jumalakartmatud nutsid valjul, teised muigasid. Pealtvaatajad sirutasid kaelu, et võimalikult näha meelemärkuseta keha, kui järsku puutusid nende kõrvu vana koori ilusad sõnad:

„Seal Kolgatal, seal Kolgatal, Jeesus mu eest seal suri ka Ristisambas Kolgatal.“

Kapten Elliot püüdis võita neid Kristusele.

*

Päästekoosolek oli lõppenud. Väike saal oli täidetud lõhkenmiseni. Paljud kuulajaskonnast olid tulnud, aetud uudishimust, lootuses näha mõnd varju tütarlapsest. Jumal oli tõotanud ka selle koosoleku läbi ja paljud olid alandanud armutroonile, ka kolm jumalakartmatut, kes olid julgenud tungida vaenlase piirkonda. Milline rõõm ja rahu peegeldus nende nägudel, kui nad võtsid ära paelad ja heitsid need Päästja jalge ette!

„Kuidas on tütarlapsega?“ küsis kapten Elliot, kui ta jõudis koju ja proua Elliot ruttas talle vastu.

„Tasa!“ ütles ta, hoides sõrme suul, „ta magab praegust, vaene laps.“

„Oo, Bill,“ ütles ta mõni aeg hiljem, kui Marlene Wilson oli jutustanud oma eluloo. „Kas see ei ole imelik, kuidas Jumal on tõotanud meie keskel! Vaene laps, mitme päeva jooksul ta ei ole sõnnud midagi, on elanud meiega samas linnas, kuid oli liiga uhke, et paluda abi. Siis sattus ta kahtlejate hulka, kes katsuvad maha teha usku. Laulusõnad, mida sa laulsid, tungisid tema südamesse ja ta nägi oma rumalust.“

Pärast seda, kui ta oli saanud vähe head, sooja toitu, palusime meie üheskoos, siis uinus ta naeratusena huultel.“

Külmavärin raputas proua Ellioti, kui ta pööras end mehe poole ja vaikselt ütles: „Eile õhtul tahtis ta võtta enda elu, kuid ta ütles, et oli liig arg selleks. Tänu Jumalale, et ta oli seda!“

„Ma kardan, et paljud meist on arad, kui meil oleks vaid küllalt julgust, mu armsam,“ vastas mees, „kuid peame meeles, et Jumal on andnud meile võitu siin linnas!“

Politseinik, kes käis oma keskkõrda, vilistas vaikselt lauluviit, mida ta kuulis mõni tund varem, ja kui tütarlaps maja võõrastetoast kuulis viit, tal meenusid korraga selle sõnad.

Lootus ja rahu langesid tema üle, ta tuli välja voodist ja läks akna juurde. Pöörates end mere poole ta ütles pikkanõnda ja selgelt: „Sa kutsusid mind araks, kartlikuks surma ees, nüüd ei ole ma enam arg, et elada kauem, sest mul on keegi, kes kinnitab ja aitab mind.“

Ta seisas seal üks sekund ülestõstetud käega, ja juuksed lehvitsid. Siis kuulis ta korraga läbi vaikuuse mere vastukaaja, või mõttes ta vaid, et see ütles: „Ei ole arg!“

Klassi-seltsilised.

Anna ja Maria olid kooli-seltsilised kuus aastat, enne kui asusid elama linnas ühisesse korterisse. Mõlema kodu oli kaugel linnast ära maal ja viimasel augustil sõitsid nad hubastega viiekümnekilomeetrilist teed, mis kestis terve päev. Pääkesepaistel, kui vihmaga, ent alati pidi hommikul vara tõusma ja istuma vankrisse hobusemehe kõrval, et alustada reisu linna. Koorem oli suur. Teemona oli reisijaile ja loomadele. Peale seda pidi olema kaasas veel tüdrukute terve varustus sügisele hooajaks, sest enne jõuluvahetust ei olnud mingit väljavaadet kodusõiduks.

Anna ja Maria olid lapsepõlvesõbrad ja pealegi onutütreid. Kummalgi nende seast ei olnud õde, vaid suur hulk vendi ja sellepärast olid nad varasest lapsepõlvest peale kasvanud seltsis ja tundsid end õdedena. Koolivaheaaja saatsid nad mõõda üksteise juures. Anna isa oli rahvakooliõpetaja suures kirikukülas. Maria kodu oli suures talus, ja talle meel-

Pöönungutoas tõusis rõõm sageli laeni, ja nii kõrgele, et inimesed, kes elasid alumisel korral, vahest kartsid, et maja langeb kokku, kui neil üleväl oli võimlemisharjutus. Toa etteks oli suur valgevärvitud voodi. Ahi puudus ja tuba soojendati köögist. Väikest ümmargusest august tungis soe õhk ruumi säärase jõuga, et oleks võinud panna ükskõik millist tuuleveskit liikuma, ja kui tüdrukud olid pesnud juukseid, siis kuivasid need selle soojuse mõjul, mõne minuti jooksul.

Oles üheskoos, nad ainult ei naernud ega lõbutsenud. Anna, Eva ja Maria töötasid hooltsasti õppeainete ja teiste kooliülesannete juures. Suured ideaalid olid kõigil kolmel ees. Hea idealism ja seltsilikuse distsipliin valitses terves klassis, mis võinud säärase usalduse, et õpilased said kirjutada kirjatõid olles üksinda, kui mõni õpetajaist oli haigestunud. Ükski ei piilunud teise vihu ja mingit sosistamist ei olnud kuulda, ehk küll õpetaja

nägi seda esimest korda, varises tema elualus kokku. Päästearmee! Kas ei olnud ta ise mõni aasta tagasi seisnud Armeepunase-sinise-kollase lipu all ja lubanud jälgida Jeesust ükskõik kuhu ta teda saadab? Ta oli murdnud tõotust. Maailm oli tõmmanud teda enesega kaasa. Juba seisiski ta ühe jalaga seal. Ta oli juba teinud kindla otsuse, et enam kunagi ei astu sisse Päästearmee uksest. Kuid nüüd oli Päästearmee astunud tema oma klassi. Raske võitlus tuli läbi võidelda. Lõpuks, ilusal pühapäevahommikul, puges Maria salaja Päästearmee koosolekule ja selle lõpul andas ta kahtesuspingile. Üles tõustes sealt, tormas ta kohe saalist välja. Ohvitser sai vaevalt teada ta nime, Maria tahtis nüüd olla üksinda; ta läks kaugele maanteede, linnast välja. Taevas oli sinine ja linnud laulsid, kuid Maria nagu ei pannud neid tähele. Kas Juma võib mulle andestada? Võin ma jälgida teda, võin minna Tema teid? Need küsi-

Tähelepanu.

See oli rahutul aastal — kohe peale sõja lahtipuhkemist — Soomes, siis elasin Helsingis. Pimedat tulekul pidid kõik aknad olema kaetud. Elamise ülemisel korral, aknad olid vastu merd. Ühel õhtul helistati valjult uksekella. Avades ust, seisis seal univormis politseikonstaabel. Ta esitas kiirelt oma soovi. „Olge head, kustutage kohe tuli või katke kinni teie väike kõrvalaken — see näitab valgust kui tulitorn merele!“

Palju kordi olen mõelnud sellele väikele juhtumisele. Sellel hooletusel oleksid võinud olla rasked tagajärjed. Hoolega olin katnud kõik suured aknad, vaid väike aken ei olnud kaetud.

Kui palju kordi ei ole mina ise ja teised minuga kannatanud valvamata oleku all. See juhtumine sai mulle hoiatussignaaliks „tähelepanu!“ On vaja valvata ja paluda, et vaenlane ei saa viia hinge langemisele. Ja see maksab tõsiselt meile, kes kutsume endid Jumala lasteks, et valvata ja paluda.

dis kõige enam olla koos hobuste ja koertega.

Tüdrukud saadeti samal ajal linna kooli, klassiseltsilisteks jäid nad kogu kooliajaks; kui nad olid jõudnud seitsmendasse klassi, siis vast lahendati ühise korteri küsimus. Ühe klassiseltsilise ema võttis neid toakasslasteks oma tütrele. Tüdrukuid oli kasutada suur pöönungutuba, mis oli täiesti nende päralt ja see jäi mälestusrikkaks kohaks kõigile kolmele.

Eva, kes oli linnas üles kasvanud, oli elavam ja julgem kui seltsilised maalt. Tal oli hea lauluhää, oli väga huvitatud võimlemisest ja nagu igati loodud teiste juhiks. Anna oli juba lapsest peale harjunud esinema, deklameerima ja pidama kõnesid. Vaikne ja rahulik iseloomult, pidas ta harilikult korda teiste hulgas, kui kisa läks liiga suureks. Maria oli häbelikum ja tagasihoidlikum. Tal oli kergem kirjutada kui rääkida ja talle meeldis rohkem olla varjus kui suure hulga seas.

oli ära. Säärastel tundidel valmistatud kiritööd parandati ja hinnata hariliku korra järgi. Kui mõni õpilastest julges patustada koolireeglite vastu, sai ta korraliku „peapesu“ seltsilistelt. Halvemal juhtumisel keelati talle ära klassimärgi kandmise, millel seisis: „Issanda silmad on igal pool, need näevad mõlemat: halba ja head.“

Kui Anna ja Maria olid kaheksandasse klassis, veetsid nad ülestõusmisepühade vaheaaja Maria kodus. Tee oli väga halb, osa teest pidid nad minema jala, enne kui hobused võisid tulla vastu ja võtta peale reisijad. Kui tüdrukud peale vaheaega pöörasid tagasi kooli, oli õpetaja, kes andis tunde saksa ja inglise keeles, ära sõitnud. Pealinnaast oli tulnud keegi proua, kes täitis ta kohustusi. Ta oli esimene kord tüli klassiruumi, oli Maria täiesti ehmunud imestusest. Ta kandis mõne hariliku märgi asemel Päästearmee kilpi. Maria ei saanud silmi ära kibilt. Samal silmapilgul, kui ta

mused lasusid raskesti ta südamele. Lõpuks jõudis ta kindlale otsusele. See võis kanda või katkeda, kuid igatahes ta tahtis jälgida Jeesust. Koju jõudnud, rääkis ta seltsilistele oma otsusest ja sellest peale kõlasid tüdrukute pöönungutoas vaimulikud laulud. Piiblit loeti hoolega.

Aastaid on möödunud. Eva on abiellunud ja kolme lapse ema. Anna on juba kümme aastat rahvakooli õpetaja Lappimaal ja Maria on päästeohvitser. Kui ta viimasel suvel külastas oma vana kooli üldiselt armastatud ja väärtustatud juhatajat, kelle soe, kristlik meel ja ausameelne süda levitab oma mõju terve koolile; võis ta terve südamega tunnustada, et elu Jumalaga on olnud rikas ja auline. Liigutatult, pisarad silmis, soovis juhataja endisele õpilasele jumalaga jättes Jumala rikkalikke õnnistusi.

**Süda Jumalale,
käsi tööle!**

TALLINNA II.

Kolmekuningapäeval oli meil rõõm jälle kohata oma seltsilisi ja sõpru Tallinna II korpuses lühikeses vaheaaja järele. Ühtl kogunesime tervituskoosolekule, mis oli hästi külastatud ja koosoleku kestel tundsin, kuidas Jumala Vaim oli meile ligi. Meie rõõmustame ja ühtlasi ka täname seltsilisi ja sõpru sooja ning lahke vastuvõtu eest, mis on saanud meile osaks selle lühikeses aja kestel. Kolmapäeval, 12. jaan. kogunesime erilisele naistekosolekule. Osavõtt oli hea ja meie tundsin, et ka meil, naistel, on avatud võimalus saada kasulikuks suures hingedepäästmise töös. Üldiselt on koosolekul olnud head, mille eest täname Jumalat. Seltsilised ja usklikud sõbrad, ühine palves hingede päästmise pärast, et Jumal laeaks oma arkamistuuled puhuda ja meie võiksime näha hingi risti all! Halleluuja, meie Jumal kuulub tõesti palveid ja ta vastab meile. Sepärast edasi julgelt, usus ja palves! I. Nurmela.

Pulmakellade helinal.

Kui keegi nägi suurt pidulikkude nägudega ja ootusrikkast rahvahulka, mis täitis 30. detsembril NMKÜ ilusat saali, võis ta kohe arvata, et juhtub midagi erilist. Ja nii oligi. Oli nimelt kaptenite Ida Matveuse ja Karl Nurmela ühendamine Armeesini-kollase-punase lipu all, või „halleluuja-pulmad“, nagu nimetame seda.

Päästearmees Eestis ja Sooma üldsekretär, kolonelleitnant ja proua Hovde, kes külastasid meid esmakordselt, olid pidupäeva juhatajad.

Kui oli aeg koosoleku algamiseks, võtsid koosoleku juhatajad ja ohvitserid oma koha platvormil, ja sel ajal, kui lauldi ühiselt rahvaga: „Jeesus kõige kaunim, teda armastan“ jne., tuli sisse pruutpaar, keda saatsid kaptenid Luther ja Padar.

Siis alati koosolekut lauluga „Jumal on hea“ ja paluti Jumala õnnistusi koosolekule ja pühale töötusele, mida anti hiljem. Peale teise laulu ja tervitussõnada adjutant Tyrénilt, võttis juhatus kolonelleitnant Hovde. Kõigepealt ta väljendas oma rõõmu võimaluse üle külastada Eestit, püüda kokku ja õppida tundma päästesõudeid ja armeesõpru siin. Siis ta rääkis Jumala sõnast, pöördudes eriti pruutpaari poole, ja kriipsutades alla ühenduse tähtsusele, mida nad täna sõlmivad. Abiellumiskirjeldust loeti ja pruutpaar kutsuti ette, mil sündis laulatus Päästearmees kombe järele. Silmapilk oli tõsine, kui pühad töötused anti armsa Armees, lipu all. Kaks pruutpaari seltsilistest, kaptenid Eimann ja Padar said võimaluse oma õnnistuse avaldamiseks, kapten Tennen laulis ühe laulu ja kapten Luther lugese saabunud telegramme ja õnnesoove.

Peale selle kui lauldi veel üks ühine laul, mille ajal anti ka „pulmakink“ korjanduse näol, sai proua kolonelleitnant Hovde võimaluse rääkimiseks. Südamlikult ta pöördus noorpaari poole, tuletades neile meelde suurt eesõigust, et käiskäes minna edasi teenima Jumalat, inimkonda ja teineteist.

Lõpuks jõudis oodatud aeg, mil võis kuulda pruutpaari. Nende sõnad olid täis tänu Jumalale, kui nad mõtlesid tema abile ja juhtimisele kuni nende suure pidupäevani ja nad on täis lootust ja usaldust tema armule tulevate, tundmatutel päevadel.

Viimaks lauldi hästitundust laulu „Oh võta mind, mu Jumal, käe kõrvale“ ja koosolek lõppes palvega.

Meie lipp see kõrgel lehvib...

Tallinna I.

Palju on juhtunud meie korpuses peale seda, kui kirjutasi me viimase rapordi. Lahkete ametustega meie jõulupada-des, meie sõbrad võimaldasid meile ka sellel aastal jagada toidupakke umbes 120 perekonnale, samuti oleme võinud anda mitmele teistsugust abi tarvituste järele. See oli, nagu tavaliselt, pidulik aeg, kui kogunesime pakkide väljaandmisele: jõluveangeelium loeti ja lauldi vanu ilusaid jõululaule ning igale anti enne jõulupakke väljajagamist teed võileibadega.

Jõulukoosolekud üldiselt olid head ja õnnisturikkad. Jõuluõhtul meil oli rõõm tervitada kaht noort võitlejat, kes otsustanud võidelda Jumala eest Päästearmees lipu all. See oli aeg, mil tundsime erilist Jumala ligiolu.

Aastavahetusel külastas Eestit kolonelleitnant ja proua Hovde esmakordselt. Külastusele vaadati ette suurte ootustega, ja oli meile kõigile vaimustuseks ja õnnistuseks. Nende esimene koosolek siin „Esimenes“ oli Uusaasta vastuvõtmisel. Sellel hilisõhtul ei olnud nii kerge koguda ruumi suurt rahvahulka, aga kui meid ei olnud palju, oli meil siiski hea koosolek, kui me ühiselt tänasime Jumalat möödunud aasta eest ja algasime uut aastat tema nimel.

Uusaasta-päeva pealelõunal kogunesime sõduritekoosolekule. Vaba ja auiline vaimvalitse. Võimalustele paluda ja tunnustada, rünnati seltsiliste poolt. Koloneliid andsid meile palju õpetust oma rikkast kogemusteidast ja laulud kõlasid suure vaimustusega.

Õhtune koosolek oli juubelaeg, sest kümme aastat on möödunud Päästearmees tule avamisest Eestis. Saal oli täidetud huvitatud rahvaga, kes rõõmustasid ühes päästesõduritega möödunud kümme aastat võitute üle. Esimene laul kõlas vägevasti nii saalis kui platvormil. Kui olime palunud ühiselt Jumalat, luges kolonelleitnant Hovde piiblist ja rääkis selle üle, manitsedes päästesõdureid, et nad ei peatuks ja ei jääks puhkama, vaid läheksid veel suurema innuga võitlusele patu ja kurjuse vastu. Kui esindajad korpusest, rääkisid peale seda envoi L. Bakul ja seers. Olga Viikman, ja kui esindaja „tulevasest sõjaväest“ laulis lapsõdur Innes Silver ilusa soololaulu. Meil oli ka rõõm näha oma hulgas mõned esindajad meie häist sõbrust teistes võimalikkudes organisatsioonides, õde Tabca Korjust ja vendi H. V. Dahli ja H. Jänest. Nende tervitussõnad olid meile suureks vaimustuseks. Juubelipäevale olid saabunud ka kirjalikud tervitused kolonelleitnant ja proua Karl Jerrestami (Johanson) poolt, milline tervitus ka ilmus „Sõjahüüdes“, samuti major ja proua Molinilt ning adjutant ja proua Ahlbergilt. Koosoleku lõpul kõneles proua Hovde, ja kui me veel kord olime tänanud Jumalat, lahkusime koosolekut kindla otsusega, pidades jätkuvalt lippu kõrgel.

Viimane koosolek kolonelleitnant ja proua Hovde küllakügu puhul, oli koduühingu koosolek teispäeval, 4. jaanuaril. Suur hulk õdesid oli tulnud kokku ja nad kuulasid hoolega nihaсти proua Hovde kõnet koduühingutõ üle teistele maadel, kui ka koloneli seletust piiblisalmi üle.

Meie tänane külastuse eest ja tervitame kolonelleitnant järele rõõmuga oma keskel.

Bertil Thyren.

„Võtte eneste peale kõik Jumala sõjariistad, et teie võitte seista kuradi kavala nõude vastu.“ (Eoes. 6:11.)

TARTU.

Tartu võitlusväljäl on lahing täies hoos, sest vaenlane on eriti vihane nüüd ja teeb pealetunge igast võimalikust ja mitte võimalikust küljest. Jeesus on aga kindlaks varjupaikaks ka meile, ja kuigi vahest mõni vaenulik tuline nool tabab võitlejaid, seda enam tundub tarvidust alati otsida varjupaika Jeesuses.

Aasta algul külastasid meid kol.ltn. ja proua Hovde. Rahvale see pakkus palju huvi ja Jumal õnnistas koosolekut. Ootame veel külalisi, kes aitavad meid päästesõjas tuua hingi Kristusele. Mõnigi hing on ka talve jooksul otsinud päästmist, põlvitades kahetsusepingil, aga jälle ja jälle on kajunud Jeesuse küsimus: „Kus on need üheksa, kas kümme ei saanud terveks?“

Võitlus on siiski tore! Iga hing võidetud Jumalale on kallilt ostetud, tahame seda silmis pidada ja edasi võidelda, tunnustada Päästjat elus ja sõnas, sest tema töötused seisavad kindlalt, ja temaga meie ei kõigu iialgi.

Terviseid seltsilistele ja sõpradele igal pool! Küsime Jumalalt tõsisemat palvevaimu, isikliku tarvituse pärast ja hukkuvate hingede pärast.

M. Blees.

RAKVERE

Uut aastat vastu võttes, meie usaldasime end Päästja hooleks ja oleme tundnud, et Ta on kandnud meid aluliselt.

Juba aasta alguses Issand saatis meile õnnistusi tooma oma sõna läbi kol.ltn. ja pr. Hovde Soomest, kes viibisid meie keskel 2. jaanuaril, mil juhataisid õnnisturikka koosoleku tuletõrje saalis. Mitte meile üksinda, vaid kõigile oli nendelaulu ja sõnum õnnistuseks, et saime julgustatud võitluses.

Hiljem oli meil uskudevaheline alliansi-palvenädal, kus oli jälle mitu õnnistatud koosolekut. Kuu lõpul oli minul võimalus külastada maal mitmeid kohti ja pidada koosolekuid, et viia armusõnumid igasse kohta, kuhu võimalik, ja sellega siis tõmmata Issandale ligemale neid, kes veel kaugel eksiivad.

Nii tahame töötada Päästja abiga ja kui ongi raskusi võitluses, siis annab Tema jõudu, nii et ei ole tarvis kartust tunda, sest suur Kuningas ise saadab meid. Ja Temale jääme ka tulevikus lootma.

J. Padar, kapit.

Kiitkem Teida, sest Tema on hea!

1.

1. Üles, vennad, võitlusele, Tõstke lippu rõõmsasti! Meie päälk, Kristus ise, Viib meid võidust võidule.

Kristus on meid patust päästnud, Tema sees meil ühendus, Põrgu võimust on Ta murdnud, Tema läbi võidam ma. :: Päästja läbi võidam ma. :: Põrgu võimust on Ta murdnud, Nüüd Ta läbi võitja ma.

2. Vaatke, kuidas vennad vaprast Meie eel on võideldud, Ei nad lah-kund armsast sõbrast, On Ta jälgis astunud,

3. Vennad, ärge kartke vaenlast, Eluvürst käib meie eel; Juba punab koit ni armsast, Kuldne hommik varsti käies.

4. Taevas, valkese õnnelmas Oma kallist Päästjat näed, Võidukroon seal on sul valmis, Sinna igavesti jääd.

2.

1. Lunastaja haavadest, käsist, jalust, külje seest Voolas kõige ilma eest süüta veri, On su hing seal puhastud, patukõitest vabastud. Oled õnnis, päästetud vere läbi?

Vere läbi, vere läbi, On su hing seal puhastud, Patukõitest vabastud? Vere läbi, vere läbi, Oled õnnis, päästetud vere läbi?

2. Kui su hirmsad patud, süüd koormavad su südant nüüd, Andeks-andmist leida võid Talle vere. Patud veripunased, hingehaavad verised, Puhataks, terveks saavad need Talle vere.

3. Peigmees saab pea ilmuma!" kõlab sõnum väega, On su pulmariided ka pestud vere? Seisad Tema seadmises, käid sa alanduses teed, Võidad järjeste Vaimu väes, pestud veres?

4. Kiitus, tänu igavest Jeesusele vere eest, Mis meid päästnud surma käest, kiitus, tänu! Kui kord lõpeb valute, taevas parem laulame, Vere eest me täname, kiitus, tänu!

3.

1. Siis kui armastus meil ristist räägib Ja päike taevast naeratab, Mingem Soodomast, ta rõõmusaalist, Alanduses Isa ette langemeg. Et palves valmistaksid end, Sa langend sugu, kohtupäev on ligi, Sest ristil alla patud vii, küll varsti kuuled sarve häält.

Kus on su kuub, sa Jeesu pruut? Kus on su usk, kus armastus on jäänud? Kus on su lootus, võidujooks, Sest valva! — Jeesus tuleb pea.

2. Ära looda ainult enda peale, Me lootus, varsti hukub see. Kui meil kummardada ebajumal — Iga-vene kalju seisab tormides, Ei uhkus ega inimvõim Sind orjakkest ei või vabastada. Sest Jeesu veri meie võit, me ainus varjupaik ta rist.

3. Aita meid oh Jeesus valmis olla Ja jääda ikka ustavaks, Meie pilk on koitudähte poole, Sindalades Sinu kindlat tõust, Oh Jeesus Kristus, kindlasti Sa oma karjale tood taevarrigi. Meid võta oma rahusse, kui lõppenud siin meie makk.

4.

1. Maailma noorus, oh otsi Jumalat, Patt, ebavoorus sul muret toob raskemat, Maailm on kole, seal rahu

pole. Ta kõik petab ja üksinda jätab, sa vaeseks jääd.

Koor: Kuid see, kes tuleb ja koputab, Tal Jeesus avab siis uksegi, Ja see, kes palub ja teda otsib, Küll tõesti leiab — Ta tõotand nii.

2. Oh, miks nüüd ihkad sa rahu patust veel? Miks Päästjat vihkad, kui raske sul hing ja meel? Miks hinges mure, et patt ei sure, Miks ennast vaevad, kui päästmise-taevad on avatud?

3. Jeesus võib anda täit rahu hingele, Kõik koormat kanda, kui sõbraks saad Temale. Kõik mured vaavad ja patud kaovad, Siis õnne leiad ja krooni ka võidad kord üleval.

5.

1. Kolgata allik puhastab patust, Mis sul on kõitnud südant ja meelt;

3. Jumal on armust lapseks mind võtnud, Hädas ja vaevas abiks mul tõtnud, Imelik arm, mis kuulen ma veel: Jeesus on Päästjaks kõikidel.

7.

1. Olen sõdur, halleluuja, nüüd võitlen Jeesu eest, Mu siht on päästa hingi maailma kurjusest. Mul Jumal andis relva, verd, tuld ja osavust, Nüüd lähen julgeit sõtta, mind võidud oot'vad ees.

Koor: Olen sõdur, halleluuja, Päästeväes ma võitlen rõõmuga vahvalt. :::

2. Olen sõdur, halleluuja, jään kindlat paigale, Kuis teised vahvad päästjad ei läi tagane! Sest pääste-sõjavägi mind võitis vaenlaselt, Nüüd lähen päästma teisi maailma väljaldelt.

3. Olen sõdur, halleluuja, pant käies mul rikkalik. Mu palk on kõr-

Kui sina tahad hoolitseda oma hinge eest, siis HOIDU MAAILMA EEST!

Maailm on surmanud tubandeid ja kümneid tubandeid.

Mis hukutas Loti naise? **Maailm!**

Mis hävitas Akani, varga? **Maailm!**

Mis hävitas Hamani, uhke? **Maailm!**

Mis hävitas Juuda, äraandja? **Maailm!**

Mis hävitas nõid Simona? **Maailm!**

Mis kasu oleks inimesel, kui ta VÕIDAKS KOGU MAAILMA, aga kaotaks oma hinge?

Jeesus küll ükski võib sind veel päästa — Allikal! rutta, päästetud saad! ::; Aulike allik, auline allik, Puhastab, hoiab pattudest mind! ::;

2. Määritud hinge salajad patud, Kahtlus, mis rõõvind usu ja väe; Kolgata allikasse kõik heida! Jeesus sul! rahu hingesse too.

3. Auliselt hoitud, vabastud patust, Et see ei kõida enam mu meelt, Mis mul veel kallid, ära kõik heidan — Au, halleluuja, hingel on hea!

6.

1. Võlad on makstud, vaenlane löödud, Kristus on surnud, lepitus tehtud, Hirmutab meid veel käsk, patt ja surm, Kõikidel prii on Jeesu arm.

Koor: Kõikidel! Oh patune, kuule! Kõikidel! Oh vend, õde, tule Ta armu juurde, puhasta end! Kristus on kallilt ostnud sind.

2. Kristus on ristil meie eest poodnud, Igavest õnne meile ka toonud, "Tulge nüüd kõik!" — nii kõlab ta hääl: "Kõikidel annan armu veel!"

gel taevast, seal olen õnnelik. Sest heitluses on saadud Armeele võiduhind. Ei mina väsi enne kui Jeesus kutsus mind.

4. Aitan kindralist ses sõjas ning ohvitseri ka Ja iga päästeväelast, kes võitleb kurjaga. Mu surev käsi tõstab kord päästelippu veel, Siis Jeesus õndsatega mind taevast ootab eel.

KOORID.

1. Kõik mu patud Ta heitnud mere sügavusse, Kõik mu patud, süüd äravõetud nüüd, mis siin vaevanud mind. Piibel ütleb, et seal ei enam merd olegi, siis ma tean, et mu patte ma ei näe ilalgi.

2. Arva kokku õnnistused sa, Kindlas usus, suure hoolega. Arva kokku kõik, mis Jumal tein'd, Ja Ta armastusest imetlema pead.

3. Tal laulgem viisides ja kiitkem nüüd Ja tema pühadust nüüd igapäev Nii, et see kõlgu ka üle ma; Tal laulgem viisides ja kiitkem nüüd.

(Algus 2. lhk.)

dör Raitlon oma väikeses staabis St. Louisis, millele ta vaatas kui töökeskusele terves Ameerikas. Üks aasta enne seda tema, ühes seitsme naisohvitseriga, saabus New Yorki, et võtta enesele juhatus töö üle, mida alustanud keegi Kristliku Misjoni perekond Philadelphia, kes oli läinud sinna Inglismaalt. Tänapäev kuulsu Ühendriigi on läbipõimitud tihedast Armee evangelise ja sotsiaalse tegevuse võrgust, kus ühendatakse Jeesust Kristust kui ainust inimsoo Päästjat.

Mõõga ja kilbi brigaad.

Piiblitekstid veebruarikuul.

Rooma r.

1. T. 15:18—25	13. P. 51:11—19
2. K. 15:26—33	14. E. 52: 1—9
3. N. 16: 1—16	15. T. 53: 1—6
4. R. 16:17—27	16. K. 54: 1—7
	17. N. 55: 1—16
	18. R. 55:17—23

Ruti r.

5. L. 1: 1—14	19. L. 56: 1—13
6. P. 1:15—22	20. P. 57: 1—11
7. E. 2: 1—14	21. E. 58: 1—11
8. T. 2:15—23	22. T. 59: 1—17
9. K. 3: 1—5	23. K. 60: 1—12
8—13	24. N. 61: 1—8
10. N. 4: 1—8	25. R. 62: 1—12
11. R. 4: 9—11	26. L. 63: 1—11
14—17	27. P. 64: 1—10
Taav. 1.	28. E. 65: 1—13

Taav. 1.

12. L. 51: 1—10

NÄDALA PALVEAINED.

6. veebr.	India ja Tseilon.
13. "	Armeeliteratuur.
20. "	Eenesõbralgumise jõupingutus.
27. "	Jaapan ja Korea.

„SOJAHÜÜD“ VOITLEJATE NIMESTIK.

Nr. 101 — detsember 1937.

Ohvitserid:

Kapt. V. Muul 75, kapt. J. Padar 73, leitn. A. Höbelaid 46, kapt. A. Tennen 35, kapt. M. Bles 29, kapt. H. Eimann 25.

Allohvitserid ja sõdurid:

Sõd. E. Hausvalter 100, sõd. Ülevain 70, seers. F. Leemann 65, seers. J. Kanter 60, sõd. Silver 55, envoi L. Bakul 45, sõd. V. Puusepp 30, sõd. I. Ostr 25, seers. A. Reisman 25, sõd. J. Tennen 25, sõd. Th. Lappard 25, sõd. M. Rosenberg 25.

„SOJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastaks 1 kr. 25 s, ½ a, 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilumisaeg 31. jaanuaril 1938. Vastutav toimetaja: kapt. L. Luthar. Väljaandja: Päästearmee.

EESTI RAHVUSRAAMATUKOOL
ARL